

בחיוב והכרח אין להשיב, שעד תשלומו ימנע שיבוא המשיח. הב' - גבול זמן אפשרות בואו, והוא הזמן שגזר ה' יתברך אחר תשלום המניעות, שתהיה אפשרות ביאת המשיח, אם יזכו ישראל בתשובה ומעשים טובים יבוא המשיח, ואם לא יזכו, תתאחר ביאתו עד תום גבול כל אותו הזמן האפשרי.

הג' - גבול זמן חיוב בואו, והיא העת המוגבלת שנגזרה מלפניו יתברך שלא תעבור שלא יבוא בו, אלא שעל-כּל-פנים יבוא ולא יאחר. והוא קץ הפלאות ומועד קץ שזכר דניאל פעמים.

מקור מספר 7 / רמב"ן לחומש בראשית ב,ג, ואחרי עשיריתו כשיעור הנץ החמה ליום - יבוא הגואל, שנאמר בו: "וְכִסְאוֹ כְּשֶׁמֶשׁ נִגְדִי", זהו בן דוד הנעשה בצלם אלקים.

מקור מספר 8 / אור החיים, פרשת צו . . והזמן הוא אחר עבור ת"ק לאלף הששי, לפי מה שקדם לנו מדבריהם ז"ל כי יומו של הקב"ה אלף שנה, ומהשכל יהיו ת"ק ראשונה מדת לילה ות"ק שניה מדת יום, והודיע ה' כי עד הבוקר שכשיגמר ת"ק שנה בגלות עד הבוקר שיהיה העליה.

אור החיים, פרשת פינחס וחמש מאות מאלף הששי, ומקוים אנו כי הוא זה קץ גליותינו ויתקיימו כל היעודים הרשומים ויתחילו ניצוצי גילוי הגאולה בהתחלת חמש מאות הבאים לשלום.

מקור מס' 9 / ספר המאמרים תרס"ג, חלק א' אם תורת הבעלי-שם טוב אמת . . למה לא נתגלה בימים קדמונים? . .

הענין כך הוא, כי אלף שנה למעלה נחשב כיום אחד . . ויש בזה ערב ובוקר. ולכן כל זמן עד אחר אלף השישי, ת"ק ראשונים נקרא לילה. נמצא שמשנת ת"ק לאלף השישי הזה מתחיל הבוקר של אלף הזה . . ומצוה עליפי שולחן-ערוך לטעום מכל מאכל שנתבשל לשבת, שנאמר: "טועמיה חיים זכו", וכן הוא בכלל אלף הז' נקרא יום שכולו שבת, ואז תהיה הסעודה מלוינתן ושור הבר . .

ועל כן כיון שהתחיל יום השישי, שנת ת"ק, היתה הזכות והמצוה לטעום מהמאכלים של שבת, ולכן נשלח לעולם הזה הבעלי-שם טוב ז"ל לגלות פנימיות התורה, וכל מה שיתגלה פנימיות התורה עלידי הצדיקים עד ביאת המשיח זה נקרא טעימה בעלמא . . אבל קודם לזה לא היה ביכולת לנשמות בגופים לטעום מאילנא דחיי.

מקור מס' 1 / ספר שמות, פרק לח וְכִסֵּף פְּקוּדֵי הָעֵדָה מֵאֵת כֶּכֶר וְאַלְף וּשְׁבַע מֵאוֹת וַחֲמִשָּׁה וּשְׁבַעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: . . וַיְהִי מֵאֵת כֶּכֶר הַכֶּסֶף לְצִקְתָּ אֵת אֲדָנֶי הַקֹּדֶשׁ וְאֵת אֲדָנֵי הַפְּרִכֶת מֵאֵת אֲדָנִים לְמֵאֵת הַכֶּכֶר כֶּכֶר לְאֶדָן: וְאֵת-הָאֶלֶף וּשְׁבַע הַמֵּאוֹת וַחֲמִשָּׁה וּשְׁבַעִים עָשָׂה וַיִּים לְעִמּוּדִים וְצִפְּהָ רְאִשֵׁיהֶם וַחֲשִׁק אֲתָם:

מקור מס' 2 / רבינו אפרים על הפסוק שכח האלף ותשע"ה [=1775], שהוא כנגד המלכויות והגלויות, ויום לשון ווי [=זעקה וצרה]. אלף של"ה, ומ' שעכבו במדבר, ות' כי גר יהי זרעך - הרי אלף תשע"ה.

מקור מספר 3 / מאמרי אדמו"ר הזקן על פרשיות התורה, כרך א "ואת האלף ושבע מאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים" - והטעם הוא אזלא גרש, ומבואר בתקוני זהר 'כד אזלא שכנתא בגלותא'. וזהו רמז על קץ הימין שיהיה במהרה בימינו.

ולהבין זה הענין איך מבואר בזה הפסוק הקץ האמיתי, הנה ידוע שחורבן הבית שני היה קע"ב שנה קודם האלף החמישי . . ומעתה צא וחשוב קע"ב שנה מאלף הרביעי, וכל אלף החמישי, ותרג"ג שנה מאלף השישי, עולה מספרם אלף ושבע מאות וחמשה ושבעים.

וזהו הרמז בפסוק הנ"ל . . שזהו זמן משך הגלות שנשמות ישראל הם בכור הברזל בתוקף הגלות.

מקור מס' 4 / תלמוד בבלי, מסכת סנהדרין, דף צז אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: תיפח עצמן של מחשבי קיצין, שהיו אומרים כיון שהגיע את הקץ ולא בא שוב אינו בא, אלא חכה לו, שנאמר: "אם יתמהמה חכה לו".

מסכת דרך ארץ רבה / רבי יוסי אומר: הנותן את הקץ אין לו חלק לעולם הבא.

מקור מס' 5 / תלמוד בבלי, מסכת עבודה זרה, דף ט תנא דבי אליהו: ששת אלפים שנה הוי העולם - שני אלפים תוהו, שני אלפים תורה, שני אלפים ימות המשיח. בעונותינו שרבו, יצאו מהן מה שיצאו מהן.

מקור מס' 6 / ישועות משיחו, חלק א, עמוד חי בענין ביאת משיחו וגאולת עמו שלושה גבולי זמנים: הא' - גבול זמן המנע בואו, והוא הזמן שתעמוד האומה בגלות